

1

נשמעו צרחות, ושאזיר לא הייתה בטוחה אם היא חולמת או שכבר התעוררה. הכול היה שחור, אפילו כוכבים לא נצנצו מעליה, והמשמעות הייתה שהאש כבתה וזה היה סימן רע מאוד. בכל לילה היו תורן או תורנית שדאגו להזין את האש שלא תכבה עד הבוקר כדי להבריא בעלי חיים, ועכשיו היה הכול אפל לגמרי מסביב, והיה לה מחניק ודחוס. רגליים רצו בחול, שוב נשמעו צרחות, הפעם רחוקות יותר, והיא ידעה שהיא לא חולמת אותן. חבטה נשמעה ואז עוד אחת והיא ניסתה לקום ולא הצליחה, משהו כבד היה מונח עליה, היא מיששה אותו וידעה מייד שהיא שוכבת מתחת ליריעת האוהל. הבד היה כבד והיא ניסתה לזחול מתחתיו, אך הסתבכה בחבלים הארוכים. היא קפאה כשהבינה שמיששה פוסע על החול לא רחוק ממנה. היא נשמה בכבדות, מנסה בזהירות לשחרר את רגלה מהחבלים. היא זחלה, ופתאום חשה תחתיה חול קר ולא מחצלת. היא הסירה את הבד מעל ראשה, ולעיניה התגלו שמיים עכורים מעשן, שדרכו היה אפשר לראות במעומעם את הכוכבים. היא הביטה מסביב וגילתה שהמחנה המסודר, האוהלים, המכלאה של החיות, הציפורים, הכול היה מפוזר בערבוביה מסביב. מיששה החריב את המחנה. הבור של המדורה היה מעֵשן ורטוב. היא

נדהמה. מי שופך מים על בור מדורה של מחנה? החול היה מלא עקבות, וליד המכלאה הממוטטת שכבו שתי גופות חסרות ניע. היה נדמה לשאזיר שהימנית עדיין נושמת. היא אולי דמיינה חרחור, אבל לא העזה לזחול אל מחוץ לאוהל הממוטט שכן לא היה לה מושג מה היה יכול לזרוע הרס כזה בזמן קצר כל כך. היא לא ידעה מי אלו וכל האפשרויות זעזעו אותה. היא שחררה את הנשימה שכלאה, והחול הדק התרומם וסימא את עיניה. מייד כששמעה קולות זרים מתקרבים מאחוריה, כיסתה בתנועה זריזה את קצה ראשה שבצבץ והחרישה. הם דיברו בשפה שלא הבינה, אבל הכירה את הצליל המקוטע והשורקני. אלו היו האנשים הכחולים. רעד עבר בגופה. אנשי המאהלים פחדו מהם מאוד. כל עיסוקם בחיים היה שוד וגנבה, והם שימשו שכירי חרב ובריונים שסחטו ועשקו בכל מקום שהגיעו אליו. לא היה להם משלהם, הכול נלקח מאחרים. האגדה סיפרה שמעולם לא ייצרו או קנו דבר.

הם הסתובבו במחנה ועברו ממש ליד הראש שלה, בועטים בחול ואחר כך ביריעת האוהל, פחות מצעד אחד הפריד בינם למקום שבו קיפלה שאזיר את הרגליים. היא לא העזה לזוז אף על פי שרצתה לצרוח. הם דיברו בינם לבין עצמם, והיא ניסתה לנשום בשקט וידעה שכל קול שלה יהפוך אותה לבאה בתור. היא התפללה שייקחו מה שירצו ויעזבו, אבל זה לא מה שקרה. לשניים שבהם צפתה הצטרף אדם שלישי, והם ניגשו אל הגופות ששכבו ליד יתדות המכלאה. הם משכו את הגופה הימנית והסירו מעליה את כיסוי הראש. אחרי שבדקו אותה קצרות, הטילו אותה חזרה אל החול. שאזיר ידעה מייד שאמא שלה מתה. גופה היה רפוי ולא היה רמז להתנגדות. צליל הגוף שנפל על החול הרך היה עמום וחלש, אבל קרע לגזרים את עולמה של שאזיר. כאב משתק פילח את חזה. אילו אמא שלה הייתה בחיים, היא הייתה נלחמת בהם בעוצמה, מסתערת

עליהם כמו נמר, אבל הנשמה שלה כבר לא הייתה בגוף, והוא היה ריק, פשוט איברים בחול. הגלימה הכחולה של אחד מהם התנפנפה ברוח הלילית והפריעה לו. פניו הרעולות בדרך כלל נחשפו, ולעיניה התגלו פנים מצולקות וסנטר מרובע ובו גומה עמוקה. הוא נאבק איתה כמה רגעים, ואז משך את הגופה השנייה מן החול. שאזיר שמעה את אביה נאנק, וכמעט צעקה להם שיניחו לו, שיעזבו מייד את המחנה שלהם. שיסתלקו. זעם הציף אותה. היא כבשה את פניה בשרוולה וניסתה לא לבכות כששמעה אותם בועטים בו.

"איפה זה?" הם שאלו אותו בשפת הקוג'ון, אלו היו שתי המילים היחידות שהבינה מכל מה שהם אמרו עד אותו הרגע. אביה רק נאנח בתגובה. היא הפשילה את הבד מעל לראשה והציצה, ומייד התחרטה על כך. עכשיו לא רק שמעה, אלא גם ראתה אותם בועטים בו ויורקים עליו. משפילים את אבא שלה, המרפא הנערץ שכל המדבר עליה אליו לרגל להתייעץ איתו. היא ידעה שאינה יכולה לעשות דבר, אך לא יכלה להתיק את מבטה. בעל הגלימה הכחולה שמט את הגוף הרפוי אל החול והעלה ענן אבק שאפף אותם באפלה סמיכה. היא רצתה לצעוק לאבא שלה שייתן להם כל מה שהם רוצים, אבל פחדה כל כך שיכו או ירצחו גם אותה, לכן המשיכה לשכב תחת האוהל וצרחת בתוכה.

היא לא יכלה לעצור את הבכי, והדמעות התגלגלו מלחייה ויצרו כדורים קטנים בחול. היא כבשה את היפחות ביריעת האוהל, אינה יודעת למה ואיך קרה הדבר הנורא הזה. איפה האחרים? מי שרד? כשבסופו של דבר הם הפסיקו להכות אותו, שלף אחד מהם קרן מגולפת כציפור ונשף לתוכה. קול צווחה מסתלסלת נישא באוויר, ומן החושך, ממרחק, נשמעו קולות דהרה, ושלוש בהמות ארוכות רגליים שהיא לא זיהתה הגיחו אל המחנה. פרוותן הייתה שחורה וגסה, ארבע רגליהן היו שריריות

וצווארן ארוך, ועליו ראש קטן ובו חוטם מוארך ופה מלא שיניים. הזנב שלהן היה קצר, ובקצהו ציצית בהירה מקורזלת. האוכפים שעליהן היו שחוקים, עשויים עור ישן וסדוק, ובמקום שבו שפשו הרצועות את הגחון היא יכלה לראות אפילו בחושך שהחיות היו קירחות, עדות לכך שהאוכפים הורדו מהן רק לעיתים רחוקות. האנשים התאכזרו אליהן, ובכל זאת, ואולי בשל כך, היו החיות ממושמעות. האנשים הכחולים עלו על החיות ורכבו משם, והיא חיכתה זמן ארוך לפני שהזדקפה מתוך האוהל ההרוס והתבוננה סביב. חלק גדול מהאוהל נשרף, ולמזלה הרב, היה זה החלק המרוחק ממקום משכבה. כשהביטה מזרחה, היה נדמה לה שהשמיים מתבהרים. המדבר סביבה היה אותו המדבר, אבל בחייה שלה כמו נפער בור עצום. היא החלה לצעוד מפוחדת לעבר הוריה, ורכנה מיואשת מעל אימה. היא הצמידה את אוזנה לפניה, ולא הצליחה לקלוט שהיא כבר לא נושמת. "אמא?" היא ניסתה בכל זאת בשקט. היא הסתכלה סביב בייאוש, ואולי בכל זאת מישוהו מהמאהל נמצא שם ויכול לעזור. פני אימה היו אפורות במקצת, שפתיה פשוקות, ודם קרוש הכתים את נחיריה. הגלימה שלה הייתה דביקה מדם. החול תחתיה היה גם הוא ספוג בדם, חורק ומתפורר. היא רצתה לצעוק, לצרוח, לעצום עיניים ולגרש את כל מה שקרה, אבל ידעה שזה קורה עכשיו ושהיא לא יכולה לבטל דבר. רק לנסות לשרוד את העכשיו. היא נגעה בזרוע של אימה ואחזה בכף ידה. היא כבר לא הייתה חמה. שאזיר פנתה ורכנה מעל אביה, פולטת אנחה צרודה. היא הצמידה את לְחִייה לפניו. בתחילה לא שמעה דבר, אבל אז זיהתה נשימה רדודה, ומייד צנחה על ארבע לידו וניסתה להרים אותו מהחול אל חיקה, מצליחה אך במעט. "אבא!" היא רצתה לשאול אותו למה זה קרה. מדוע באמצע הלילה פשטו על המחנה שלהם האנשים הכחולים, ובמקום לבוזו או לחטוף תמורת כופר הרסו את הכול, רצחו את אמא שלה, הבריחו את החיות. איזה הסבר

יכול להיות לאכזריות, לרשעות, לאלימות, להפיכת מה שהיה פעם בית עם מיטות ומחצלות לגבבה הרוסה? היא רכנה אל אבא שלה והרגישה את הרטיבות שזולגת מגופו אל גלימת השינה הלבנה שלה. היא ראתה בעבר דם מתנקז אחרי ששחטו חיות. אף פעם לא חשבה שתראה את החיים עוזבים את אבא שלה באותה צורה.

"למה?" מלמלה, "מה הם חיפשו, אבא?" לחשה. הוא רק התנשף בכאב, והיא ידעה שרוחו עוזבת אותו. איך זה יכול להיות? אביה היה כל עולמה, הוא לא יכול לעזוב אותה. "אולי אותך הם חיפשו?" הוא הנהן בתגובה וניסה לומר דבר-מה. אור חיוור החל לעלות, והיא יכלה לראות את הדם על מצחו ובפיו, את הפנים החבולות, השן החסרה בקדמת הפה. החולצה שלו הייתה קרועה, וקעקוע הדרךון שלו נחשף במלוא תפארתו, מבהיק באדום.

"שאזיר..."

"כן, אבא."

"תברחי" היא נתקפה פחד משתק למשמע המילה.

"איך?" היא התייפחה פתאום, יודעת שלמעשה היא כבר לבד בעולם.

"שאזיר, אל תיתפסי."

"אני לא איתפס, אני מבטיחה," מצאה את עצמה אומרת בנחישות מוזרה מבעד לבכי.

"תרכבי לעיר החסרה. אל תעצרי. תבטיחי." הוא מלמל.

"כן, אבא. אני מבטיחה." היא הנהנה וראתה שפניו נרגעות, ורשת הקמטים הסבוכה בפניו מתרפה ומתרככת. האיש החזק ביותר שהכירה לא היה עוד. היא חיבקה אותו, שוקעת לאחור אל תוך החול הרך, מושיטה יד שנייה ואוחזת שוב בכף ידה של אימה. היא התכרבלה בין הגופות. השמש זרחה והאוויר החל להתחמם. לפני שתיאלץ להשאיר אותם מאחור, היא נאחזה בעוד כמה דקות של חסד.